

Lövétei Lázár László

Ötödik ecloga

– tanmese –

Demeter M. Attilának

„Teste csupasz, de a gondolatát sűrű lepel óvja...”
(Moschos)

KÖLTŐ

Hogy s mint, Andris bátyám? Járnak-e farkasok erre?

VADÓR

Hát nem is angyalok!...

Azt a betyárját ennek a lábnak!

napról napra keményebben megkínoz a köszvény...

Téged meg melyik antik szél fújta erre a tájra?

KÖLTŐ

Jöttem az őserdőbe, hogy egy kicsikét levegőzzek.

VADÓR

Azt hittem, hogy eluntad a könyvtárban heverészni.

KÖLTŐ

Nem rajtam múlt, hogy szép verseket írtak a költők.

Néhány éve ugyan belefűltam a jambusaikba,

s lassan a hexameterből is csak ronda rutin lesz...

VADÓR

Lám, lám, mekkora bánat!...

Kedves öcsém, irigyellek...

KÖLTŐ

Szóval ezért pletykálják, hogy meg vagy savanyodva?!

VADÓR

Nézd, ahogy egy szóért beleolvass a könyvbe az ember,

úgy én is „beleéltem” öt évig minden ízébe,
s úgy megutáltam az emberiséget, mint a puliszkát...
Ott kibiceltem a városi ködben meggzavarodva
mindenféle szemétséghez, s mindez mire volt jó?

.....
Volt ott minden, amit csak megkívánhat az ember,
s úgy kiürültem, mint hétközben a templomi persely:
hánynom kellett, s végül már lefejeltem a tükröt...
Úgyhogy pénzzé tettem mindenemet, s ide jöttem,
harmincnégy esztendeje élek az erdei lakban.
Van tizenegy kicsi szarvasom és négy medvebocsom már,
addig gondozom őket, amíg majd visszavadulnak...
S hogyha csak éntőlem függ, hát akkor kifeszülhet
Isten fényes művének koronája, az ember...

KÖLTŐ

S nem fáj, hogy lesüllyedtél ebbe az állati sorba?

VADÓR

Már hogy a faszba' ne fájna, de „erdeiként” ez a dolgom:
azt mondják, a szegény ember csak májusi hóval
tudja a Földet megrágyázni... ha lesz neki Földje...

KÖLTŐ

Mondd csak, nem csúfoltak még próféta-jelöltnek?

VADÓR

Eh! ne akarjunk errefelé megváltani senkit:
„megsérülhet” a törzse a fának visszanyeséskor...
Két évig még járom a cintusi részen az erdőt,
s aztán...

KÖLTŐ

Gyógyulj meg, bátyám, mert csúf ez a... köszvény...

Csíkszentdomokos, 2009. június 1.